

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Gabriely Vršanské ve věci **žalobce: M. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Patrikem Bauerem, advokátem, AK Chomutov, náměstí 1. Máje 97, 430 01 Chomutov, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem v Praze 4, ul. Budějovická č. p. 7, PSČ 140 96, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.6.2014, č. j. 28394-2/2014-900000-304.8, sp. zn. 76813/2013-620000-12,

t a k t o :

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Generálního ředitelství cel ze dne 23.6.2014, č.j. 28394-2/2014-900000-304.8, sp. zn. 76813/2013-620000-12, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 28.4.2014, č.j. 25566-5/2014-620000-12, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč, neboť se dopustil správního deliktu dle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších změn (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a to tím, že dne 3.5.2014 na daňovém území České republiky, resp. v provozovně označené jako „Tabák“ na adrese Obránců míru 294, 438 01 Žatec, umožnil neoprávněně skladovat tabákové

výrobky - 12 ks 102g balení tabáku zn. Golem, 8 ks 217g balení tabákové směsi bez obchodního značení, celkem tedy 2,960kg tabáku, který nebyl značen platnou tabákovou nálepkou, čímž porušil ust. § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních. Současně žalobce požadoval zrušení prvostupňového rozhodnutí a náhradu nákladů soudního řízení.

Žalobce namítal, že celní úřad porušil ust. § 50 odst. 3 správního řádu, když nezjistil všechny rozhodné okolnosti. Podle jeho názoru popsany skutek není správním deliktem, neboť nebyly žalobcem naplněny všechny znaky skutkové podstaty uvedeného správního deliktu. Žalobce konkrétně namítal absenci formálních znaků skutkové podstaty správního deliktu, a to objektu, kterým je zájem státu na řádném skladování a prodeji značených, tj. zdaněných, tabákových výrobků, neboť žalobce nebyl nadán dispozicí s předmětnými výrobky, které do provozovny vnesla jiná osoba (jeho dcera), což bylo celnímu úřadu známo a k tomuto vůbec nepřihlížel. Dále žalobce namítal nenaplnění objektivní stránky správního deliktu, když celní úřad neprokázal, že jednání žalobce bylo „umožněním skladování či prodeje“. Současně, dle žalobce nebyl naplněn materiální znak správního deliktu, a to společenská škodlivost jednání žalobce, kterou žalovaný vyhodnotil nesprávně, když nevzal v úvahu, že v daném případě nebyl chráněný zájem státu významně ohrožen, neboť spotřební daň byla uhrazena bezprostředně po jejím vyčíslení správcem daně dcerou žalobce, která si tabák pro svou potřebu pořídila. Žalobce rovněž namítl, že se žalovaný v rámci zjištění skutkového stavu vůbec nezabýval otázkou zavinění a omezil se pouze na konstatování objektivní odpovědnosti žalobce za spáchaný delikt. Žalovaný tak porušil ust. § 3 správního řádu, které mu ukládá povinnost zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností s přihlédnutím k zákonnosti, sledování účelu svěřené pravomoci, proporcionalitě při rozhodování, souladu s veřejným zájmem, specifickým okolnostem případu a materiální rovnosti.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť žalobce převážně opakuje námitky uplatněné již v odvolacím řízení, které byly dostatečně vypořádány v žalovaném rozhodnutí. K žalobním námitkám žalovaný konkrétně uvedl, že žalované rozhodnutí vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu vyplývajícího z písemností a fotodokumentace. Žalovaný posoudil jak okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, z nichž vyvodil jeho odpovědnost za spáchaný správní delikt a výši sankce, ale současně se zabýval i okolnostmi, jež mohly žalobce odpovědnosti za správní delikt zprostit. V daném případě však takové důvody neshledal. Žalovaný zdůraznil s odkazem na protokol o místním šetření ze dne 3.5.2013, č.j. 47716/2013-620000-62, že v průběhu kontroly bylo zjištěno skladování neznačených tabákových výrobků ve dvou taškách (červené plastové a černé sportovní) ve skřínce pod prodejním pultem v provozovně žalobce. K vlastnictví veškerých neznačených tabákových výrobků se dozнала dcera žalobce, která současně uvedla, že je do provozovny přinesla v červené plastové tašce z vedlejšího průjezdu, přesto nebyla vyloučena ani možnost, že neznačené tabákové výrobky, či jejich část, byly v provozovně, konkrétně v černé sportovní tašce, skladovány již před tím. Žalovaný rovněž připomněl, že pro naplnění objektivní stránky správního deliktu není rozhodné, kdo předmětné neznačené tabákové výrobky do prodejny umístil, nýbrž pouze to, že takové jednání žalobce dopustil – umožnil skladování neznačených tabákových výrobků, a to ve větším množství než je uvedeno v § 4 odst. 5 písm. j) zákona o spotřebních daních, přičemž na větší množství neznačených tabákových výrobků (nad 1kg) nelze nahlížet jako na vybrané výrobky pro osobní spotřebu. Skutečnost, že v daném případě

bezpochyby došlo ke skladování předmětného zboží, vyplývá, z toho, že zboží bylo nalezeno uložené pod prodejním pultem, tj. nejednalo se o pouhou manipulaci se zbožím formou jeho přeložení z jedné tašky do druhé. K námitce neprovedení ohledání přilehlých prostor, odkud byly vneseny neznačené tabákové výrobky, žalovaný uvedl, že rozsah provedené kontroly závisí výlučně na uvážení kontrolní skupiny.

Dle žalovaného bylo dostatečným způsobem prokázáno, že žalobce skladování neznačených tabákových výrobků ve své provozovně umožnil, byť nevědomě, minimálně tím, že předal své dceři klíče od provozovny a v době své nepřítomnosti se jí nechal v souvislosti s podnikatelskou činností - prodejem zboží (tiskovin a tabákových výrobků), ve své provozovně zastupovat.

Žalovaný na podporu své argumentace o porušení zájmu státu na řádném skladování a prodeji tabákových výrobků značených platnou tabákovou nálepkou prokazující řádné zdanění tabákových výrobků na území České republiky spotřební daní citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2011, č.j. 1 Afs 14/2011 - 67, dostupného na www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že ačkoliv jsou správní orgány povinny zkoumat konkrétní společenskou nebezpečnost deliktu, není zpravidla nutno, aby se jí explicitně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodnutí, když zásadně platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí ve věci přitom vyplývá, že celní úřad neshledal výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání, a kterými by se musel zabývat v odůvodnění rozhodnutí. Žalobcem namítané odstranění škodlivého následku úhradou úniku na spotřební daní nebylo možno dle názoru žalovaného v daném případě zohlednit, když toto není upraveno v daňovém ani ve správním řádu (na rozdíl od ust. § 66 trestního zákoníku). Ve vztahu k ohrožení zájmu státu, který byl protiprávním jednáním žalobce ohrožen, je zcela irrelevantní, že dcera žalobce (jako vlastník předmětného tabáku) dodatečně na výzvu celního úřadu uhradila spotřební daň. Subjektem odpovědným ze spáchání předmětného správního deliktu však byl celními orgány shledán žalobce, který umožnil ve své provozovně skladování neznačených tabákových výrobků. Jednáním dcery odvolatele se celní úřad a žalovaný zabýval pouze při zkoumání objektivní stránky správního deliktu, kdy konkrétně bylo zjišťováno komu a za jakých okolností bylo žalobcem umožněno skladování neznačených tabákových výrobků.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný vyslovil k výzvě soudu s tímto postupem souhlas a žalobce nesdělil v soudem stanovené lhůtě svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli oba účastníci byli ve výzvě soudem výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu

zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná.

Z obsahu správního spisu a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu vyplývá, že celní orgány při svém rozhodování důsledně vycházely z výsledků místního šetření uskutečněného dne 3.5.2013 v provozovně žalobce označené jako „TABÁK“ v Žatci, Obránců míru 294, kde byla přítomna dcera žalobce T. K., která dle vlastního vyjádření i vyjádření žalobce za otce prodávala a po cca 10 minutách po zahájení kontroly se do provozovny dostavil i žalobce. Při prohlídce provozovny – prostoru pod pokladnou byla nalezena jednak černá sportovní taška, v níž bylo uloženo 5 ks 217g balení tabákové směsi bez obchodního značení (váha včetně obalu) a 3 ks 102g balení tabáku zn. Golem (váha včetně obalu) a červená igelitová taška s 9 ks 102g balení tabáku zn. Golem (váha včetně obalu) a 3 ks 217g balení tabákové směsi bez obchodního značení (váha včetně obalu), celkem tedy 2,960kg tabáku, kdy tyto tabákové výrobky nebyly značeny v souladu s ust. § 114 zákona o spotřebních daních. Z protokolu o místním šetření ze dne 3.5.2013, č.j. 47716/2013-6200000-62, který vyhotovil celní úřad na místě místního šetření, rovněž vyplývá, že pracovníci celního úřadu před zahájením kontroly spatřili T. K., jak vyšla z provozovny, kterou zamkla a vešla do vedlejšího průjezdu odkud asi po 15s vyšla s červenou plastovou taškou a vešla zpět do provozovny. Protokol vyhotovený celním úřadem na místě místního šetření podepsal i žalobce, který do protokolu uplatnil výhrady proti váze předmětného tabáku zjištěné z údajů na obalech, proto byla balení tabáku pracovníky celního úřadu balení převážena (převážením byly zjištěny odchylky proti na obalu deklarované váze – pozn. soudu). Další námitky ani výhrady žalobce do protokolu neuplatnil.

Na tomto místě je třeba uvést, že žalobce v celním řízení ani posléze v řízení před soudem nezpochybňoval výše uvedená zjištění celního úřadu učiněná při místním šetření z hlediska skutkového stavu, když nález neznačeného tabáku ve své prodejně nikterak nezpochybňoval. Žalobce a žalovaný se v daném případě neshodli v tom, zda se žalobce dopustil správního deliktu, když byl zjištěn již v rámci místního šetření vlastník neznačeného tabáku, a to dcera žalobce, která tabák do provozovny umístila bez vědomí žalobce za účelem jeho přeložení do jiné tašky, aby jej následně odnesla domů.

Podle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, ve znění účinném od 1.1.2013, se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků na daňovém území České republiky.

Podle § 135zzf odst. 1 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném od 1.1.2013, právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

Podle § 135zzf odst. 3 zákona o spotřebních daních, ve znění účinném od 1.1.2013, se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

Z uvedeného znění ust. § 135 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních přitom vyplývá, že znaky skutkové podstaty správního deliktu naplňuje jednání spočívající již v „pouhém“ umožnění skladování nebo prodeje, nikoliv, jak tomu bylo podle právní úpravy platné do 31.12.2012 až samotné skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků. Pojem „skladování“ ještě v době účinnosti předchozí právní úpravy vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.2.2009, č.j. 7 Afs 69/2007 – 85, dostupném na www.nssoud.cz, dle něhož: *„Pro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. ... Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod. ... Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom praktických potíží, které by s dokazováním shora popsaných skutečností byly spojeny a které by mohly, dle jeho názoru, vést často i ke zmaření účelu celého řízení. Shora popsaný výklad proto konfrontoval i s výkladem teleologickým. ... Z tohoto pohledu je závěr plynoucí z jazykového výkladu zcela neudržitelný a pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence.“*

Pro vyhodnocení předmětného jednání žalobce z hlediska právní stránky je klíčové, a toto je mezi účastníky nesporné, že žalobce byl v rozhodné době, tj. v době kontroly, podnikající fyzickou osobou provozující mimo jiné obchod s tabákovými výrobky a že výše specifikovaný neznačený tabák byl nalezen při kontrole v jeho provozovně, kde jej uložila (umístila) v uzamykatelném prostoru prodejního pultu pod pokladnou, zjevně v úmyslu jej „držet a zajistit před znehodnocením, odcizením apod.“, jeho dcera, která otce v rámci jeho podnikání, na základě jejich předchozí domluvy (nikoli poprvé) v provozovně při výkonu jeho podnikatelské činnosti zastupovala. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že je zcela irrelevantní zda na uvedeném místě měl být tabák uložen jen na časově omezenou dobu, např. do okamžiku než bude přemístěn jinam, když časové kritérium není znakem skutkové podstaty předmětného správního deliktu. S ohledem na uvedené, je dán závěr, že jednání dcery žalobce naplnilo význam pojmu „skladování“, jak byl Nejvyšším správním soudem vyložen pro účely zákona o spotřebních daních. Žalobce přitom jednoznačně umožnil své dceři neomezený přístup do provozovny (předal jí klíče) a pohyb v prostorách provozovny bez kontroly žalobce, aniž zjistil, jak sám vypověděl, zda dcera ví o povinnosti značení tabákových výrobků, resp. protiprávnosti jednání spočívajícího ve skladování neznačených tabákových výrobků v provozovně, popř. ji s touto povinností seznámil. Z dikce zákona a výkladu pojmu „umožnit“ je přitom zřejmé, že jednání pachatele správního deliktu dle § 135zk odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, které ohrožuje zákonem chráněný zájem na kontrole pohybu zboží podléhajícího spotřebním daním a zájem státu na příjmu z těchto daní (objekt uvedeného správního deliktu) nespočívá ve vlastní dispozici pachatele s neznačenými tabákovými výrobky, ani nevyžaduje jeho aktivní činnost, ale může být čistě omisivního charakteru, jinými slovy spočívá v tom, že nezamezil tomu, aby neznačené tabákové výrobky byly v jeho provozovně skladovány (uloženy).

Pokud jde o subjektivní stránku správního deliktu, zákon o spotřebních daních koncipuje odpovědnost za spáchaný správní delikt, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, jako odpovědnost objektivní. Koncepce objektivní

odpovědnosti za správní delikt neklade správním orgánům povinnost zkoumat zavinění odpovědné osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění psychického vztahu pachatele ke svému jednání. Porušením či nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě je porušen zájem společnosti, čímž je naplněna objektivní stránka správního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt stačí prokázání těchto porušení. Jinými slovy, to, že žalobce umožnil své dceři uložit neznačené tabákové výrobky v jeho provozovně nikoliv záměrně, na jeho odpovědnost za správní delikt nemělo dopad. Žalovanému tedy nelze vytknout žádné pochybení, pokud se nezabýval otázkou zavinění žalobce.

V daném případě žalobce neopodstatněně namítal překročení správního uvážení žalovaným při posouzení společenské škodlivosti jednání žalobce, když tuto neposoudil samostatně a objektivně neposoudil význam chráněného zájmu, neboť se jedná o porušení zanedbatelným způsobem. V této věci soud shodně s žalovaným odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2011, č.j. 1 Afs 14/2011-62, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*I přesto, že jsou správní orgány povinny konkrétní společenskou nebezpečnost deliktu zkoumat, není zpravidla nutno, aby se jí explicitně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění. Obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (jak vyplývá z výše uvedené judikatury NSS, jedná se např. o okolnosti jako je míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob jeho spáchání, pohnutky a osoba pachatele) na naplnění materiální stránky deliktu žádný vliv. Tyto zvláštní okolnosti však mohou být zohledněny při stanovení sankce.*“

V daném případě přitom bylo prokázáno, že žalobce umožnil své dceři, kterou se nechal v době své nepřítomnosti při výkonu své podnikatelské činnosti ve své provozovně zastupovat, skladování (uložení) neznačených tabákových výrobků v provozovně. Z obsahu spisu nevyplývá, že by v uvedeném případě byly zjištěny výjimečné skutečnosti vyvolávající potřebu zabývat se intenzitou společenské nebezpečnosti jednání žalobce v odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Naopak je třeba vzít v úvahu další okolnosti mající vliv na společenskou škodlivost jednání žalobce, a to zejména význam chráněného zájmu. V daném případě je význam veřejného zájmu vysoký, což zákonodárce pregnančně vyjádřil tím, že ve smyslu ust. § 135zk odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních je za protiprávní jednání dle ust. § 135zk odst. 1 písm. a) téhož zákona stanovena pokuta v minimální výši 50.000,-Kč bez ohledu na množství skladovaných neznačených tabákových výrobků.

V předmětné věci tak soud, shodně s žalovaným, neshledal žádné výjimečné okolnosti odůvodňující závěr, že posuzovaný čin žalobce svou závažností neodpovídá ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím správním deliktům dané právní kvalifikace. Takovou výjimečnou okolností není ani skutečnost, že dcera žalovaného následně uhradila spotřební daň z dotčených tabákových výrobků, když se jedná o správní delikt ohrožovací, tj. škodlivý následek (ve formě porušení chráněného zájmu) není součástí skutkové podstaty správního deliktu. Je přitom z logiky věci zřejmé, že uhrazením spotřební daně z dotčených tabákových

výrobků pak fakticky nemohl být napraven škodlivý následek spočívající v ohrožení zájmu státu na kontrole pohybu zboží podléhajícího spotřebním daním. Jak současně správně zdůraznil žalovaný, zákon ani nestanoví, že následné uspokojení fiskálního zájmu státu vlastníkem neznačených tabákových výrobků představuje okolnost snižující stupeň společenské škodlivosti jednání pachatele shora uvedeného ohrožovacího správního deliktu, a proto může být správním orgánem zohledněno pouze při stanovení výše sankce. Správní orgány tedy nepochybily, pokud dovodily, že v daném případě byly naplněny formální i materiální znaky správního deliktu a konkrétní okolnosti celého případu zohlednily při stanovení výše sankce, která představuje nejnížší možný trest v rámci zákonného rozmezí.

Vzhledem k tomu, že žalobce nerozporoval výši pokuty, ani v soudním řízení nenavrhoval její moderaci ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s., se soud touto otázkou nezabýval.

Soud uzavírá, že správní orgány v projednávané věci postupovaly plně v souladu se zákonem o spotřebních daních a správním řádem a řádně zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vydaná rozhodnutí obsahují všechny náležitosti a nebyla porušena žádná práva žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal všechny námitky žalobce a patřičně odůvodněna i výše uložené pokuty. Napadené rozhodnutí tudíž bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Ze všech shora uvedených důvodů soud předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. výrokem rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil, když mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová